

SEIZOEN 2012 - 2013

Het mocht niet zo zijn...

STEDUM- Op een moment dat er van je verwacht wordt om een verslag te schrijven, maar je er helemaal geen zin in hebt, zou ik het liefst de pen door geven aan een ander. Maar jah, zo makkelijk kom ik er iet van af. Nog geen minuut na de wedstrijd kwam er al een medespeler op me af zaterdag: "Ik verheug me nu al op het verslag." Nu kan ik er wel een heel zielig verhaal op gaan hangen van: ik zou wel door de grond kunnen zakken en het liefst verdween ik even van de aardbodem, maar dat doe ik maar niet. Al was het wel wat ik zaterdag om 16.15u zou willen doen. Toen ik zondagmorgen m'n vijf maanden oude dochtertje uit haar bedje mocht halen bleek ik toch nog wel te kunnen relativiseren. Net zoals ik als oer-Feyenoorder het terecht vond dat de rivaal, uit een niet nader te noemen stad, terecht de landstitel opeiste afgelopen seizoen in de Eredivisie. Een paar jaar geleden (misschien wel maanden) had ik dit nooit kunnen uitspreken. De grote glimlach die ik zondagmorgen gepresenteerd kreeg toen ik de deur open deed kwam op het juiste moment. Ik moet zeggen dat ik tot 05.00 uur zondagmorgen prima geslapen heb. Maar dit kwam door de nodige glazen gerstenat die we met een groot deel van de selectie in de kantine en in Vita Nova te Middelstum naar binnen hadden gewerkt. Het leek wel een wedstrijdje Oud-Hollands glas kantelen en ik durf wel toe te geven dat ik moeite had om het huidige tempo bij te houden. Toen ik eenmaal wakker werd met een tong die meer leek op een lap leer, was het gedaan met slapen. Terugdenkend aan dat ene moment: de strafschop. Wat als die bal er wel in was gegaan? Maar als telt niet.

Nadat we de heenwedstrijd in Groningen vorige week met 2-4 wisten te winnen, was iedereen zich er van bewust dat het nog geen gedane zaak was. Waarschijnlijk zullen veel mensen zaterdag langs de kant geroepen hebben dat het allemaal met onderschatting te maken had, maar dat was zeker niet het geval. Mamio is individueel vele malen beter als onze ploeg, dat wisten we. En als het eenmaal gaat draaien bij die ploeg, dan moet je op je hoede zijn. Daarentegen kan de ploeg ook als een kaartenhuis in elkaar zakken, zoals we vorige week zagen. Afgelopen zaterdag was het omgekeerd, want de individuele kwaliteiten wonnen het nu van het team. Alhoewel, Mamio speelde nu ook veel meer als team. En daar komt nog eens bij dat er toch een aantal andere gezichten opdoken bij Mamio. Vooral aanvallend waren de Mamio-spelers bij vlagen niet te houden. Trainer Nieborg hamerde op het feit dat Stedum niet op een snelle achterstand moest komen. Maar hoe duidelijk hij ook waarschuwde, toch gebeurde het. Want de bal lag er na een minuut al in. Een hoekschop kwam via via bij één van de Stadgers terecht. Doodvrij stond hij, hoe was het mogelijk? Met een artistieke halve omhaal scoorde hij en liet de Stedumers verbouwereerd achter. Opzich niets aan het handje, maar dan moest het hier wel bij blijven.

Mamio rook bloed. Het kon naar hartenlust combineren, het stak het middenveld met gemak over en dus was het niet vreemd dat de 0-2 binnen no time op het spreekwoordelijke scorebord verscheen. De handige Bert Zimmerman fungeerde contant als aanspeelpunt en de rappe nummer 11, die met het getatoeëerde traantje onder het oog, was onhoudbaar. De teardroptatoeage (of teardrop tattoo) is een benaming voor een symbolische tatoeage, geplaatst onder het menselijk oog. De tattoo is in de vorm van tranen. De tatoeage komt oorspronkelijk van de Mexicaanse Amerikanen, die destijds voornamelijk in Californië woonden. Hier waren bendeleden vaak te zien zijn met dergelijke tatoeage. De betekenis van de tatoeage was oorspronkelijk dat de drager iemand vermoord had. Tegenwoordig heeft het een wat draaglijker betekenis; het feit dat iemand spijt heeft van iets wat hij/zij gedaan heeft,

of ergens verdriet van heeft", zoals het verlies van een geliefde, of jaren doorbrengen in de gevangenis. In gevangnissen betekent de tatoeage echter nog steeds dat de gevangene iemand vermoord heeft. Weer wat geleerd zal ik maar zeggen.

Mandekker Tim de Jonge heeft het hele seizoen menig spits uit weten te schakelen, vandaag moest ook hij zich gewonnen geven. Alles wat Tim in zijn macht had was niet genoeg om Zimmerman uit de wedstrijd te spelen en daar kan ik aan toevoegen dat zowel Bard als ikzelf onze handen (en voeten) vol hadden aan de aanvallers van Mamio. We kwamen er simpelweg totaal niet aan te pas. Het was echter wel zo dat aan de 0-2 een vlagsignaal voor buitenspel vooraf ging, maar de arbiter scheen het zelf beter waar te kunnen nemen. Dat leek me immers niet zo, maar goed, de arbiter had wel meerdere rare momentjes. Zo maakte ik voor het eerst mee dat er gewisseld kon worden, terwijl de bal in het spel was. Nooit geweten dat dit kon, want toen een geblesseerde speler van Mamio het veld weer in wilde floot de arbiter wederom af. Verder scoorde de arbiter een voldoende, aan hem lag het zeker niet.

Het leek een wedstrijd te gaan worden waar bij Mamio alles leek te lukken en bij Stedum werkelijk alles mis ging. Want hoe kun je anders de 0-3 verklaren. Mark Nieborg denkt met een verwoestende uithaal de bal richting Bedum te knallen, maar helaas heeft de ronde knikker zijn eindbestemming anders in gedachten. Want in plaats daarvan schiet Mark hard tegen de benen van Zimmerman en prompt ligt de bal voor de derde keer in het netje. Pech en geluk komen nu wel heel dicht bij elkaar.

Het eerste moment dat we zelf gevaarlijk werden wees de arbiter gelijk naar de stip. Siebrand Dijkema passeerde zijn tegenstander alsof hij er niet stond en werd, op weg naar een enorme uithaal, onderuit gehaald. De scheidsrechter gaf slechts geel en sprak uit dat de verdediger hier nog blij mee mocht zijn, want rood had ook gekund. Onderweg naar de strafschofstip neem je dan een besluit in welke hoek je gaat schieten. Ik twijfelde tussen links of dwars door het midden. De keuze viel op de eerste mogelijkheid, en een fractie van een seconde later kon ik wel door de grond zakken. Dé mogelijkheid om ons weer terug in de wedstrijd te brengen verprutste ik door de bal op de paal te plaatsen. Na afloop heb ik wel tien goed bedoelde clichés gehoord, ik had er op dat moment lak aan. Die bal had er gewoon in gemoeten. Punt. Alle geruchten over matchfixing wil ik bij deze even uit de wereld helpen overigens. Want een poging tot omkoping is niet bij mij gearriveerd.

De opdracht voor de tweede helft was duidelijk. Minimaal één keer scoren voor een verlenging en twee keer om te promoveren. Dan moest er natuurlijk geen tegendoelpunt geïncasseerd worden. En net als mij voor rust, kreeg Siebrand in de eerste minuut na rust dé uitgelezen mogelijkheid om de hatelijke nul te laten verdwijnen. De anders trefzekere spits kopte de bal in vanaf twee meter van de doellijn, maar hoe de keeper het deed weet ik niet, de bal ging er niet in. Ook dat zat dus tegen. En als dan aan de andere kant de 0-4 valt door een schuiver die Dirk negen van de tien keer pakt, lijkt de promotiedroom in duigen te vallen. Twee keer scoren, wat al had gekund, was nu nodig om tot een verlenging te komen.

De 1-4 kwam simpelweg te laat. Een geweldige actie op rechts van Bard, die daarvoor nog twee keer mocht uithalen, werd via een ouderwetse scrimmage binnen getikt en met nog zo'n 10 minuten op de klok gloorde er weer een sprankje hoop. De ingevallen Ronald Werkman kreeg nog een goede mogelijkheid, maar in plaats van te koppen besloot hij met zijn atletische lichaam de bal uit de lucht te schieten. Het mislukte jammerlijk. Een vrije trap van Tiemen Dijk was de laatste mogelijkheid. Hij schoot over, wellicht was een poging van Ronald succesvoller geweest, we zullen het nooit weten.

Balend als een stekker zochten we de kleedkamer op. De kleedkamer waar een half uur een stilte heerste die ik nog nooit had mee gemaakt. Het gezang uit de kleedkamer van de gasten was begrijpelijk, maar op dat moment hoop je even doof te zijn. Als Bard Dekker na een half uur het voortouw neemt om de stilte te doorbreken door te zeggen dat het nu lang genoeg geduurd heeft om te zwijgen, wordt het tijd om te gaan douchen. Het laatste drupje shampoo uit de fles is net genoeg om het seizoen mee door te komen, al moet ik zeggen dat Jaap de helft er van nodig had. Een mooi seizoen met maar liefst 51 punten, op Zuidhorn na de minst gepasseerde verdediging, met als eindresultaat een derde positie op de ranglijst. Geen schande, Zuidhorn was te goed en ook Engelbert beschikte over een prima ploeg. Met één been stonden we in de vierde klasse, het andere been protesteerde. We kunnen er allerlei theorieën op los laten, Mamio kwam gewoon veel beter voor de dag. Uithuilen en volgend seizoen opnieuw een poging wagen. Hopelijk wordt het seizoen dan nog succesvoller. Ik hoop het dan mee te mogen maken als toeschouwer, voor mij zit het er op, net als voor Ronald, die het geel-zwart ook aan de kant hangt.

Als Alma en Lucia kenbaar maken dat de laatste ronde getapt gaat worden, wordt snel overleg gepleegd waar de avond gaat eindigen. Normaal zou dan gekozen worden voor het altijd gezellige Westeremden. Maar de keuze viel daar dit keer niet op, want menig speler had even geen zin in het feestgedruis van De Fivel. De Zeerijpers promoveerden naar de derde klasse, gefeliciteerd! En dus ging de reis naar Middelstum. Er werd gezamenlijk gegeten en zoals gezegd vloeide het bier rijkelijk. Bij het vroegtijdig verlaten van het etablissement, er moest namelijk nog helemaal naar Ten Boer worden gefietst, werd ik uitbundig uitgezwaaid. Het deed me goed, maar toen ik nog maar één stap buiten zette werd ik door een onbekend iemand nageroepen: Hé Vlieg, penalty gemist vanmiddag? Ik was het net een beetje te boven.....bedankt maar weer. Onderweg, een route die ik nog nooit had gefietst door onder andere Boerdam, kwam het besef pas echt dat het er nu helemaal op zit. Het was niet het einde waar ik/we op had(den) gehoopt.

Om met de woorden van Marco Borsato te eindigen: Afscheid nemen, bestaat niet. Ik ga wel weg, maar verlaat je niet. Vv Stedum blijft m'n cluppie. En over de verslagen voor komend seizoen hoeft iemand zich druk te maken. Jan Spijk neemt de pen ter hand in ruil voor een basisplaats zei hij. Voor wat, hoort wat moet je maar denken.

Tot zover.